

Συγκέντρωση πρωινού Σαββάτου
2 Απριλίου 2011

Η εξιλέωση μπορεί να θεραπεύσει κάθε πόνο
Από τον Πρεσβύτερο Κεντ Ρίτσαρντς
Των Εβδομήκοντα

Ως χειρουργός, ανεκάλυψα ότι ένα σημαντικό μέρος του επαγγελματικού μου χρόνου κατελαμβάνετο από το θέμα του πόνου. Από αναγκαιότητα και από χειρουργικής απόψεως τον προκαλούσα σχεδόν καθημερινώς -- και μεγάλο μέρος των προσπαθειών μου κατεβάλοντο, προσπαθώντας να ελέγξω και να απαλύνω τον πόνο.

Έχω διερωτηθεί για τον σκοπό του πόνου. Κανείς εξ ημών δεν έχει ανοσία στον πόνο. Έχω δει ανθρώπους να τον αντιμετωπίζουν με πολύ διαφορετικούς τρόπους. Ορισμένοι αποστρέφονται τον Θεό με θυμό και άλλοι επιτρέπουν στα δεινά τους να τους φέρουν πιο κοντά στον Θεό.

Σαν εσάς, έχω βιώσει ο ίδιος τον πόνο. Ο πόνος αποτελεί κριτήριο της θεραπευτικής διαδικασίας. Συχνά μας διδάσκει υπομονή. Ίσως γι' αυτό χρησιμοποιούμε τον όρο υπομονή, αναφερόμενοι στους ασθενείς.

Ο Πρεσβύτερος Όρσον Ουίτνυ έγραψε: «Κανένας πόνος που υπομένουμε, καμία δοκιμασία που βιώνουμε, δεν πάνε χαμένα. Μας καλλιεργεί και μας βοηθά να αναπτύξουμε αρετές όπως η υπομονή, η πίστη, η ευψυχία και η ταπεινοφροσύνη. ...Μέσω της θλίψεως και των δεινών, του μόχθου και των βασάνων αποκτούμε την καλλιέργεια την οποίαν ερχόμαστε εδώ να αποκτήσουμε»¹.

Παρομοίως, ο Πρεσβύτερος Ρόμπερτ Χείλς έχει πει:
«Ο πόνος σας οδηγεί στην ταπεινοφροσύνη η οποία σας επιτρέπει να συλλογίζεσθε. Είναι μία εμπειρία που είμαι ευγνώμων που έχω υπομείνει...

»Έμαθα ότι ο σωματικός πόνος και η ίαση του σώματος ύστερα από σοβαρή εγχείρηση είναι αξιοσημείωτα παρόμοια με τον πνευματικό πόνο και την ίαση της ψυχής κατά τη διαδικασία της μετανοίας»².

Το μέγα μέρος των δεινών μας δεν είναι απαραίτητως από δική μας υπαιτιότητα. Απροσδόκητα γεγονότα, αντιφατικές ή απογοητευτικές συνθήκες, ασθένεια που διακόπτει, ακόμα και ο θάνατος μάς περιβάλλουν και επηρεάζουν τη θνητή μας ύπαρξη. Επιπροσθέτως, ενδεχομένως να υπομένουμε βάσανα εξαιτίας των πράξεων των άλλων³. Ο Λεχί σημείωσε ότι ο Ιακώβ είχε «υπ[οφέρει]... μεγάλη στενοχώρια, εξαιτίας της σκαιότητας των αδελφών [του]»⁴. Η εναντίωση είναι μέρος του σχεδίου ευδαιμονίας του Επουρανίου Πατρός. Όλοι μας αντιμετωπίζουμε αρκετή εναντίωση που μας κάνει να συνειδητοποιούμε την αγάπη του Πατρός μας και την ανάγκη μας για βοήθεια από τον Σωτήρα.

Ο Σωτήρας δεν είναι σιωπηλός παρατηρητής. Εκείνος ο ίδιος γνωρίζει προσωπικώς και απείρως τον πόνο που αντιμετωπίζουμε.

«Υποφέρει τον πόνο όλων των ανθρώπων, μάλιστα, τον πόνο κάθε ζωντανού όντος, και των ανδρών, και των γυναικών, και των παιδιών»⁵.

»Ας πλησιάζουμε, λοιπόν, με θάρρος στον θρόνο της χάρις, για να πάρουμε έλεος, και να βρούμε χάρη για βοήθεια σε καιρό ανάγκης»⁶.

Ενίοτε στα βάθη του πόνου, μπαίνουμε σε πειρασμό να ερωτήσουμε: «Δεν υπάρχει βάλαμο στη Γαλαάδ; Δεν υπάρχει εκεί γιατρός;»⁷ Καταθέτω μαρτυρία ότι η απάντηση είναι ναι, υπάρχει γιατρός. Η εξιλέωση του Ιησού Χριστού μπορεί να θεραπεύσει όλες αυτές τις καταστάσεις και τους σκοπούς της θνητότητας.

Υπάρχει ένα άλλο είδος πόνου για το οποίο *είμαστε* υπεύθυνοι. Ο πνευματικός πόνος κείται εις βάθος εντός της ψυχής μας και μπορεί να γίνει αισθητός ως επίμονος, δηλαδή σαν βασανιστικός με «απερίγραπτο τρόμο», όπως περιέγραψε ο Άλμα⁸. Προέρχεται από τις αμαρτωλές πράξεις μας και την έλλειψη μετανοίας. Για τον πόνο αυτόν, επίσης, υπάρχει ίαση που είναι πάγκοινη και απόλυτος. Είναι από τον Πατέρα, μέσω του Υιού, και είναι για τον καθέναν εξ ημών που είναι πρόθυμος να κάνει όλα όσα είναι απαραίτητα, προκειμένου να μετανοήσει. Ο Χριστός είπε: «Δε θα επιστρέψετε σε μένα... και να προσηλυτιστείτε, για να σας θεραπεύσω;»⁹

Ο ίδιος ο Χριστός δίδαξε:

«Και ο Πατέρας μου με έστειλε για να μπορέσω να υψωθώ επάνω στο σταυρό. Και *ύστερα*, μετά την ύψωσή μου επάνω στο σταυρό, να μπορέσω να τραβήξω όλους τους ανθρώπους προς εμένα...

»Έτσι λοιπόν, σύμφωνα με τη *δύναμη* του Πατέρα θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους προς εμένα»10.

Ίσως το πιο σημαντικό Του έργο είναι στον συνεχή κόπο με τον καθέναν εξ ημών, ατομικώς, να μας ανυψώνει, να ευλογεί, να ενδυναμώνει, να υποστηρίζει, να καθοδηγεί και να μας συγχωρεί.

Όπως ο Νεφί είδε σε όραμα, μέγα μέρος της θνητής διακονίας του Χριστού ήταν αφιερωμένο στην ευλόγηση και ίαση των ασθενειών με πάσαν νόσο -- σωματική, συναισθηματική και πνευματική. «Και είδα πλήθη ανθρώπων που ήταν άρρωστοι και που βασανίζονταν με όλων των ειδών τις ασθένειες. Και αυτοί θεραπεύτηκαν με τη δύναμη του Αμνού του Θεού»11.

Ο Άλμα επίσης προφήτεψε ότι «αυτός θα έλθει, υποφέροντας πόνους και βάσανα και πειρασμούς κάθε είδους. Και... θα πάρει επάνω του τους πόνους και τις ασθένειες του λαού του...

»Ωστε τα σπλάχνα *του* να γεμίσουν με έλεος... ώστε να μάθει σύμφωνα με τη σάρκα πώς να περιθάλλει το λαό του σύμφωνα με τις ατέλειές τους»12.

Αργά μία νύκτα, ξαπλωμένος σε μία νοσοκομειακή κλίνη, αυτήν τη φορά ως ασθενής και όχι ως ιατρός, διάβαζα αυτά τα εδάφια ξανά και ξανά. Συλλογιζόμουν: «Πώς γίνεται; Για ποιον; Ποιες προϋποθέσεις απαιτούνται; Είναι σαν τη συγχώρηση της αμαρτίας; Πρέπει να κερδίσουμε την αγάπη και τη βοήθειά Του;» Καθώς συλλογιζόμουν, έφθασα στο σημείο να συνειδητοποιήσω ότι κατά τη διάρκεια της θνητής ζωής Του ο Χριστός *επέλεξε* να βιώσει πόνους και βάσανα, προκειμένου να μας καταλάβει. Ίσως και εμείς χρειάζεται να βιώσουμε τα βάθη της θνητότητας, προκειμένου να καταλάβουμε Εκείνον και τους αιώνιους σκοπούς μας13.

Ο Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ δίδαξε: «Θα μας παρηγορήσει, όταν πρέπει να αναμένουμε με θλίψη την υπεσχημένη ανακούφιση του Σωτήρος που Εκείνος γνωρίζει, εκ πείρας, πώς να μας θεραπεύει και να μας βοηθά. ...Και η πίστη σε αυτήν τη δύναμη θα μας δώσει υπομονή καθώς προσευχόμαστε και εργαζόμαστε και αναμένουμε τη βοήθεια. Θα μπορούσε να ξέρει πώς να μας συμπαρασταθεί απλώς με αποκάλυψη, αλλά Εκείνος *επέλεξε να μάθει με τη δική Του προσωπική εμπειρία*»14.

Ένωσα την [περικλείουσα] αγκαλιά της αγάπης Του εκείνη τη νύκτα¹⁵. Δάκρυα ευγνωμοσύνης έβρεξαν το μαξιλάρι μου. Αργότερα, καθώς διάβαζα στο Κατά Ματθαίον σχετικώς με τη θνητή διακονία του Χριστού, έκανα μία άλλη ανακάλυψη: «Και όταν έγινε βράδυ, έφεραν σ' αυτόν πολλούς... και... *όλους* εκείνους που έπασχαν τους θεράπευσε»¹⁶. Θεράπευσε *όλους* που ήλθαν σε Εκείνον. Κανείς δεν απεπέμφθη.

Όπως έχει διδάξει ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς: «Οι ευλογίες της ίασεως έρχονται με πολλούς τρόπους, έκαστος προσιδιάζων στις ατομικές μας ανάγκες, όπως είναι γνωστές σε Εκείνον ο οποίος μας αγαπά στον υπέρτατο βαθμό. Μερικές φορές μία «ίαση» θεραπεύει την αρρώστια μας ή αίρει το φορτίο μας. Αλλά μερικές φορές 'θεραπευόμαστε' με το να μας δίδεται δύναμη ή κατανόηση ή υπομονή, προκειμένου να ανθέξουμε τα φορτία που τίθενται επάνω μας»¹⁷. Όλοι που θα έλθουν, θα «εγκολπωθ[ούν] στην αγκάλη του Ιησού»¹⁸. Όλες οι ψυχές μπορούν να θεραπευθούν με τη δύναμή Του. Κάθε πόνος μπορεί να καταπραϊνθεί. Σε Εκείνον, μπορούμε να «βρ[ούμε] ανάπαυση μέσα στις ψυχές [μας]»¹⁹. Οι θνητές συνθήκες μας μπορεί να μην αλλάξουν αμέσως, αλλά ο πόνος μας, οι ανησυχίες, τα δεινά και ο φόβος μας μπορούν να καταπιωθούν με την ειρήνη και το θεραπευτικό βάλασαμό Του.

Έχω παρατηρήσει ότι τα παιδιά αποδέχονται πιο φυσικά τον πόνο και τα δεινά. Ήρεμα υπομένουν με ταπεινοφροσύνη και πραότητα. Έχω νιώσει ένα όμορφο, γλυκό πνεύμα να περιβάλλει αυτά τα μικρά.

Η δεκατριάχρονη Σέρυ υπεβλήθη σε μία επέμβαση 14 ωρών για όγκο στη σπονδυλική της στήλη. Καθώς επανέκτησε τις αισθήσεις της στην εντατική μονάδα, είπε: «Μπαμπά, η θεία Σέρυλ είναι εδώ και... ο παππούς Νόρμαν... και η γιαγιά Μπράουν... είναι εδώ. Και, μπαμπά, ποιος είναι αυτός που στέκεται δίπλα σου; ...Σου μοιάζει, μόνον που είναι ψηλότερος. ...Λέει ότι είναι ο αδελφός σου ο Τζίμυ». Ο θείος της Τζίμυ είχε πεθάνει σε ηλικία 13 ετών από κυστική ίνωση.

«Για σχεδόν μία ώρα η Σέρι... περιέγραφε τους επισκέπτες της, όλα τα αποθανόντα μέλη της οικογενείας. Εξουθενωμένη, αποκοιμήθηκε κατόπιν».

Αργότερα, είπε στον μπαμπά της: «Μπαμπά, όλα τα παιδιά εδώ στην εντατική μονάδα έχουν αγγέλους που τα βοηθούν»²⁰.

Προς όλους εμάς ο Σωτήρας έχει πει:

«Ιδέστε, είστε μικρά παιδιά και δεν μπορείτε να τα ανθέξετε όλα τώρα. Πρέπει να αναπτυχθείτε σε πνευματικότητα και σε γνώση της αλήθειας.

»Μη φοβάστε, μικρά παιδιά, γιατί είστε δικά μου...

»Επομένως, εγώ είμαι ανάμεσά σας, και εγώ είμαι ο καλός βοσκός»²¹.

Η μεγάλη προσωπική μας δυσκολία στη θνητότητα είναι να γίνουμε «άγι[οι] μέσω της εξιλέωσης του Χριστού»²². Ο πόνος που εσείς και εγώ βιώνουμε μπορεί να είναι εκεί όπου αποτιμάται κατά κύριο λόγο αυτή η διαδικασία. Σε υπερβολικώς δύσκολες καταστάσεις, μπορούμε να γίνουμε σαν παιδιά στην καρδιά μας, να γίνουμε ταπεινοί και «να προσευχόμαστε και να εργαζόμαστε και να αναμένουμε»²³ υπομονετικά την ίαση του σώματος και της ψυχής μας. Σαν τον Ιώβ, αφού εξαγνίσθηκε μέσω των δοκιμασιών, θα «βγ[ούμε] σαν χρυσάφι»²⁴.

Καταθέτω μαρτυρία ότι Εκείνος είναι ο Λυτρωτής μας, ο Φίλος μας, ο Συνήγορός μας, ο Μέγας Ιατρός, ο Μέγας Θεραπευτής. Σε Εκείνον μπορούμε να βρούμε ειρήνη και παρηγοριά στον πόνο και τις αμαρτίες μας και από αυτά. Αν μόνον πάμε σε Εκείνον με ταπεινή καρδιά. «Αρκεί η χάρη»²⁵ Του. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Σημειώσεις

1. Όρσον Ουίτνι, στο Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Ρόμπερτ Χείλς, “Healing Soul and Body”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1998, 14.
3. Βλέπε Άλμα 31:31, 33.
4. Νεφί Β΄ 2:1.
5. Νεφί Β΄ 9:21.
6. Προς Εβραίους 4:16. Ο Παύλος μάς δίδαξε να κοιτάζουμε τον Σωτήρα ως παράδειγμα, όταν αντιμετωπίζουμε «αντιλογία στον εαυτό [μας] από τους αμαρτωλούς, για να μη αποκάμ[ουμε], αποθαρρύνοντας τις ψυχές [μας]» (Προς Εβραίους 12:3).
7. Ιερεμίας 8:22.
8. Άλμα 36:14.
9. Νεφί Γ΄ 9:13.
10. Νεφί Γ΄ 27:14-15. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.
11. Νεφί Α΄ 11:31.
12. Άλμα 7:11-12. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.
13. Βλέπε John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), 97. Ο Πρόεδρος Τέιλορ γράφει για μία «διαθήκη» που συνήφθη μεταξύ του Πατρός και του Υιού στα προγίνα συμβούλια για την επίτευξη της εξιλεωτικής λυτρώσεως της ανθρωπότητας. Τα εθελούσια πάθη του

Χριστού κατά τη διάρκεια της ζωής ήσαν επιπλέον των παθών στον κήπο και επί του σταυρού (βλέπε Μωσία 3:5-8).

14. Χένρυ Αιρινγκ, “Adversity,” *Liahona* και *Ensign*, Μάιος 2009, 24. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.
15. Βλέπε Διδαχή και Διαθήκες 6:20.
16. Κατά Ματθαίον 8:16. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.
17. Ντάλιν Όουκς, “He Heals the Heavy Laden”, *Liahona* και *Ensign*, Νοέμβρ. 2006, 7-8.
18. Μόρμον 5:11.
19. Κατά Ματθαίον 11:29.
20. Βλέπε Michael R. Morris, “Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, Ιούνιος 1995, 46.
21. Διδαχή και Διαθήκες 50:40-41, 44.
22. Μωσία 3:19.
23. Χένρυ Αιρινγκ, *Liahona* και *Ensign*, May 2009, 24.
24. Ιώβ 23:10.
25. Προς Κορινθίους Β’ 12:9. Βλέπε, επίσης, Εθέρ 12:26-17, Διδαχή και Διαθήκες 18:31.